

Štev. 11.

V Ljubljani, november 1924.

Letnik XXV.

Zrinjski in Frankopan.

(1671)

Ko poplava turška se razlila
po slovenskih in hrvatskih je doléh,
vso ugonobiti je pretila,
kar je bilo sreče v krajih teh.

In junaka dva pogumno vstala
narodu teptanemu sta v bran:
v boj sta neustrašeno zvihrala
Peter Zrinjski, Krsto Frankopan.

Dunajski je car nevšečno gledal,
ko je rasla jima moč in last,
in zato je hlapcem zapovedal,
naj prezirno zro na njiju čast.

Da se zmiri z njima, je z lokavo
zvabil ju besedo na svoj dvor,
a razpel le podlo je nastavo —
kazen je pripravil za upor!

V Dunajskem je Novem mestu ječa
brž odprla okovano dver,
tam zamrla je svobode sreča,
vstal življenja zgodnji je večer.

In sodniki krivdo so iskali,
leto dni kovali so načrt,
ko poslednjič so v posvet se zbrali,
na grmado so veleli v smrt!

Carju pa se milost je zbudila,
jezi je shladila val besneč
in tako je končno odločila:
Glavo vzemi le krvnikov meč!

A najprej naj vsakemu desnica
pade s tnala, da bo dan dokaz,
kakšno zadoščenje stke pravica,
če upornik mahne ji v obraz.

In za svojega imena slavo,
narodu v ponos in časti v bran
smrti je v objem položil glavo
Peter Zrinjski, Krsto Frankopan . . .

E. Gangl.